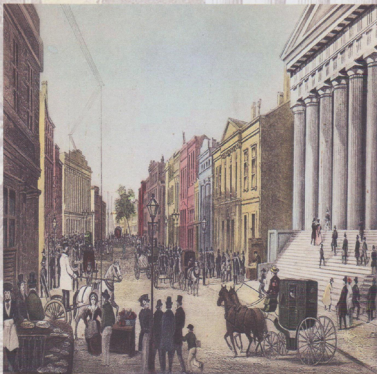

Charles Dickens

**AMERICKÉ
POZNÁMKY**

Spolok slovenských spisovateľov

© Spolok slovenských spisovateľov, Bratislava 2020

© Chapman & Hall, Ltd., London 1913

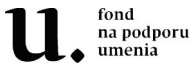
Translation © Jaroslav Klus

Cover design © Milan Panič

www.spolok-slovenskych-spisovatelov.sk, www.vsss.sk

E-mail: vsss@stonline.sk, spolspis@stonline.sk

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

Charles Dickens: AMERICKÉ POZNÁMKY

Preklad: Jaroslav Klus

Grafická úprava a obálka: Milan Panič

Zodpovedný redaktor: Miroslav Bielik

Jazyková redaktorka: Janka Farkašová

Ilustrácie: zdroj internet

Technická spolupráca: Martina Nemsilajová a Daniela Troppová

Tlač: P+M Turany, s. r. o., Turany

Výtlačené na Slovensku

Prvé vydanie

ISBN 978-80-8194-107-8

Charles Dickens
**AMERICKÉ
POZNÁMKY**

OBSAH

Kapitola I	<i>Odchod</i>	9
Kapitola II	<i>Plavba</i>	21
Kapitola III	<i>Boston</i>	41
Kapitola IV	<i>Americká železnica. Lowell a jeho továrne</i>	87
Kapitola V	<i>Worcester. Rieka Connecticut. Hartford. New Haven. Do New Yorku</i>	99
Kapitola VI	<i>New York</i>	111
Kapitola VII	<i>Filadelfia a jej jediná väznica</i>	137
Kapitola VIII	<i>Washington. Zákonodarný zbor. A prezidentov dom</i>	159
Kapitola IX	<i>Nočný parník na rieke Potomac. Cesta vo Virgínii a čierny kočiš. Richmond. Baltimor. Dostavník do Harrisburghu a pohľad na mesto. Čln na kanáli</i>	181
Kapitola X	<i>Ďalšia správa o člne na kanáli, o jeho domácom hospodárstve a o jeho cestujúcich. Cesta do Pittsburghu cez pohorie Alleghany. Pittsburgh</i>	203
Kapitola XI	<i>Z Pittsburghu do Cincinnati na západnom parníku. Cincinnati</i>	217
Kapitola XII	<i>Z Cincinnati do Louisville na inom západnom parníku a z Louisville do St. Louis na ďalšom parníku. St. Louis</i>	229
Kapitola XIII	<i>Výlet na Zrkadlovú prériu a späť</i>	245
Kapitola XIV	<i>Návrat do Cincinnati. Dostavníkom odtiaľ do Columbusu, odtiaľ do Sandusky. Pozdĺž jazera Erie k Niagarským vodopádom</i>	255
Kapitola XV	<i>V Kanade. Toronto. Kingston. Montreal. Quebec. St. John's. Opäť v Spojených štátoch. Lebanon. Dedina šejkerov. West Point</i>	277
Kapitola XVI	<i>Plavba domov</i>	303
Kapitola XVII	<i>Otrokárstvo</i>	315
Kapitola XVIII	<i>Záverečné poznámky</i>	335

Charles Dickens

Venujem túto knihu
tým mojim americkým priateľom,
ktorí ma síce privítali
tak, že si to musím
vd'ačne a pyšne pamätať,
ale nechali mojej súdnosti
slobodu;
a venujem ju tým mojim americkým priateľom,
ktorí milujú svoju krajinu, dokážu znieť
pravdu, ak je vyslovená milosrdne,
s humorom
a v láskavom duchu.

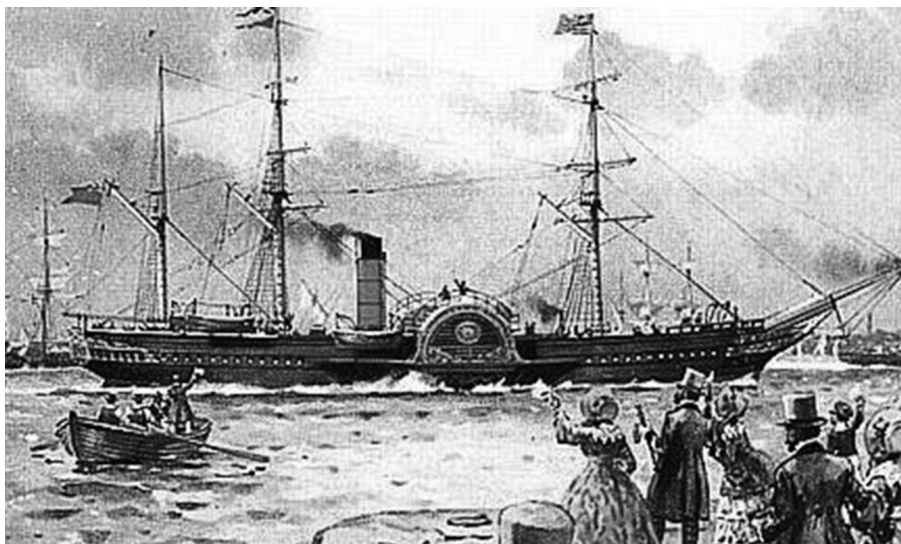
KAPITOLA I

Odchod

Bol pre mňa nezabudnuteľný ten zo štvrtiny vážny a z troch štvrtín komický úžas, s ktorým som tretieho januára 1842 otvoril dvere a vopchal hlavu do kajuty parníka Britannia, ktorý mal tonáž tisícdvesto registrovaných ton. Parník sa chystal plaviť do Halifaxu a Bostonu a mal tam dopraviť poštu Jeho Veličenstva.

Táto kajuta bola rezervovaná pre „váženého pána Charlesa Dickensa a jeho pani“, čo bolo evidentné aj pre môj vyplašený mozog, a to vďaka maličkému útržku papiera, na ktorom to bolo napísané a ktorý bol pripichnutý na plochej prikrývke, ležiacej na tenkom matraci, ktorý ako lekárska náplasť úplne zakrýval neprípustnú priehradku. Nevedno, že by to bola tá kajuta, ktorú pán Charles Dickens so svojou manželkou ospevovali celé štyri predchádzajúce mesiace vo dne i v noci. Či toto mohla byť útulná izbička, vytvorená imagináciou, ktorú pán Charles Dickens, prenasledovaný prorockými víziami, vždy predpovedal? Predstavoval si, že v nej bude aspoň jedna mäkká pohovka, o ktorej jeho pani so skromným, avšak až príliš zveličujúcim tušením jej obmedzených rozmerov od začiatku usudzovala, že v nej bude aspoň možnosť odpratať do nejakého kútika dve obrovské batožiny (ktoré v skutočnosti bolo práve tak nemožné dostať do kajuty, nieto ich ešte niekam odložiť, podobne, ako by bolo nemožné prinútiť žirafu, aby sa zmestila do kvetináča). Bolo nemožné, aby táto nesmierne nepraktická a úplne nezmyselná kutica mala aspoň akúsi vzdialenú podobnosť alebo čokoľvek spoločné s milou a čistou, nepoviem hneď obrovskou komnatou, ako ju majstrovská ruka nakreslila na litografickom, pekne nalakovanom náčrtku, ktorý visel v londýnskej kancelárii, v ktorej sa predávali lodné lístky. Táto kajuta jednoducho nebola nič iné, než len roztomilý a veselý

kapitánov žart, uvedený do reality, aby potom tým viac potešila pasažiera skutočná kajuta, vzápätí objavená – to všetko boli pravdy, ktoré som v tej chvíli nebol schopný obsiahnuť ani pochopiť. Posadil som sa na akúsi mäkkú podložku či sedadielko, akých boli v kajute dva kusy, a pozeral som s tvárou bez výrazu na niekoľkých priateľov, ktorí prišli na palubu spoločne s nami a ktorí teraz krivili tváre do všetkých možných tvarov, keď sa pokúšali pretiahnuť uzučkými dverami.

Parník Britannia

Už skôr, než sme zostúpili dole, zažili sme silný otras, ktorý, keby sme neboli takí príliš ľahkoverní, bol by nás pripravil na najhoršie. Onen obrazotvorný kresliar, o ktorom som sa už zmienil, nakreslil veľkú izbu s perspektívou takmer nekonečnou, zariadenú, ako by povedal pán Robins, v nádhernom viac východnom štýle, a zaplnenú (nie však do tej miery, aby to bolo nepríjemné) skupinami dám a pánov, ktorí sa živo a veselo bavia. Skôr než sme zostúpili dovnútra lode, vstúpili sme z paluby do dlhej úzkej miestnosti, ktorá bola podobná vnútrajšku obrovskej truhly s oknami na boku, v ktorej na jednom konci stáli takmer smutné

kachle, pri ktorých si traja alebo štyria uzimení lodní čašníci zahrievali ruky, a kde sa po oboch stranách tiahli po celej pustej diaľke príliš dlhé stoly, nad nimi boli ku stropu pripevnené poličky, plné sklenených pohárov a malých stojanov, ktoré svojim zabezpečením pripomínali, že more býva rozbúrené a že niekedy je zlé počasie. V tej chvíli mi nenapadlo, že toto má byť tá ideálna miestnosť, ktorá ma vtedy na obraze tak potešila, ale všimol som si, že jeden z našich priateľov, ktorý bol poverený prípravami našej cesty, keď sem vstúpil, zbledol, urobil krok späť k priateľovi, ktorý išiel za ním, mimovoľne sa udrel do čela a so zatajeným hlasom povedal: „Nemožné! To je úplne nemožné!“ alebo niečo v tom zmysle. Po veľkom úsilí sa spamätal a keď si niekoľkokrát váhavo odkašľal, zvolal so strašidelným úsmevom, ktorý ešte teraz vidím pred sebou, rozhliadajúc sa súčasne po okolitých stenách: „Toto je jedáleň, kde sa raňajkuje, však?“ Všetci sme predvídali, ako bude znieť odpoveď; všetci sme vedeli, ako trpí. Hovoril tak často o salóne, vstúpil tam a pobudol v ňom, predstavu o ňom si utvoril podľa kresby, neraz nám doma vysvetľoval, že ak si chceme v skutočnosti tú miestnosť predstaviť, musíme sedemkrát znásobiť veľkosť a nábytok obyčajnej prijímacej miestnosti a ešte ani potom to nebude zodpovedať skutočnosti. Keď muž, ktorého sa otázka týkala, povedal drsnú a obnaženú pravdu: „Je to salón, pane,“ náš priateľ sa pod tým úderom zapotácal.

V prípade ľudí, ktorí sa mali čo nevidieť rozlúčiť, ktorí sa dosiaľ denne stýkali a medzi ktorých sa teraz mala položiť obrovská priehrada mnoho tisíc míľ búrlivého priestoru, ktorí teda z týchto dôvodov nechceli, aby padol ešte ďalší mrak alebo čo i len nepatrný tieň sklamania či zmätku na tú krátku chvíľu šťastnej družnosti, ktorá im ostávala – v prípade ľudí v takomto postavení bolo len prirodzené, že sa po prvom prekvapení srdečne rozosmiali; o sebe tak môžem povedať, že som sa, usadený na tej už zmienenej podložke či sedadielku, smial tak hlučne,

až sa mojím smiechom rozoznala celá loď. Tak sme sa všetci počas doby kratšej ako dve minúty po príchode na loď spoločne zhodli v tom, že táto kajuta je najpríjemnejšia, najvtipnejšia a najúžasnejší vynález, aký si je možné predstaviť, a že keby bola len o obyčajný centimeter väčšia, bolo by to neprijemné, ba dokonca poľutovaniahodné. Keď sme dokázali – a to tak, že sme dvere takmer zavreli a preliezali nimi ako hady a že sme priestor, do ktorého sa otváralo sklápacie umývadlo, počítali ako miesto, kde sa dá stáť – vtesnať do kajuty súčasne štyroch ľudí a keď sme jeden druhého vyzvali, aby si len všimol, aká je kajuta vzdušná (ešte v dokoch), aké má krásne okienko, ktoré je možné počas celého dňa nechať otvorené (ak to počasie dovoľí), a aká je tu veľká lampa práve nad zrkadlom, pri ktorej bude holenie ľahkou a potešujúcou záležitosťou (ak sa loď nebude príliš hojdať), zhodli sme sa konečne na jednomyselnom závere, že je celkom priestranná, aj keď v skutočnosti sa domnievam, že ak sa odpočítajú dve lôžka, jedno dole, druhé nad ním, v porovnaní s ktorými nebolo pre spánok nič menšie vyrobené, iba ak rakvy, nebola kajuta o nič väčšia ako vnútro drožiek, ktoré majú dvere vzadu a vysypávajú svojich pasažierov na dlažbu ako vrecia s uhlím.

Hneď keď sme sa v tejto veci dohodli pre dokonalú spokojnosť všetkých, ktorých sa to týkalo, i tých, ktorých sa to netýkalo, posadili sme sa ku krbu v dámskej kajute – len preto, aby sme vyskúšali, aké to je. Bola tu dosť tma, ale ktosi povedal, že „až budeme na mori, bude tu svetlo,“ s čím sme všetci súhlasili, hovoriac jeden po druhom: samozrejme, samozrejme, aj keď by bolo ťažko vysvetliť, prečo sme si to mysleli. Spomínam si tiež, že keď sme objavili ďalšiu potešujúcu okolnosť, ktorou bola skutočnosť, že dámska kajuta je hneď vedľa našej kajuty a že bude neobyčajne ľahké prísť si sem kedykoľvek posedieť, a keď sme sa potom odmlčali, opierajúc si hlavy o ruky a pozerajúc do ohňa, niekto z našej spoločnosti prehovoril so slávnostným výrazom

človeka, ktorý akoby učinil objav: „Ako fantasticky tu bude chutiť varené víno!“ A všetci sme s tým bez výhrad súhlasili, ako by v tých kajutách bolo niečo korenisté a veľmi voňavé, čo môže zlepšiť samú podstatu takého nápoja a bez čoho nie je možné nikde inde vykonať nič také dokonalé.

Lodná čašníčka sa tu práve zapodievala tým, že brala čisté prestieradlá a obrusy z vnútorných pohoviek a z nečakaných truhlic, ktoré boli zostrojené tak dôvtipne, že sa človeku krútila hlava, keď videl, ako sa jedna po druhej otvárajú; a bol to vskutku znepokojujúci pohľad sledovať jej počínanie a zisťovať, že každý výčnelok a kút každého z tých kusov nábytku je ešte niečím iným, než čím predstieral byť, a že je to iba nástraha a tajný úkryt, ktorého očividný účel je najmenej užitočný.

Boh odpusť tej lodnej čašníčke zbožný podvod, s akým nám rozprávala o januárových plavbách po mori! Boh jej žehnaj za prívetivé spomienky na minuloročnú hýrivú plavbu, keď nikto nebol chorý, keď všetci od rána do noci tancovali a keď plavba ubehla za necelých dvanásť dní, počas ktorej sa iba žartovalo, uskutočňovali sa radovánky a všade bolo plno veselosti. Nech ju šťastie sprevádza za jej peknú tvár a príjemnú škótčinu, ktorá pripomenula mojej družke na cestách starý domov, za jej predpovede dobrého vetra a krásneho počasia (čo boli chybné predpovede, ale ináč by som ju ani zďaleka nemal rád), za tisíce drobných zlomkov skutočnej ženskej taktnosti, ktorými, bez toho aby ich umelo zlepovala dohromady do určitého tvaru, do určitej podoby, ktoré sa hodia pre ten či onen prípad, dokázala napriek tomu úplne jasne, že mladučké matky na jednej strane Atlantiku sú úplne na dosah ruky svojim detičkám, zanechaným na druhom brehu a že čo pre nezasvätených vyzerá ako vážna cesta, je pre človeka zasväteného obyčajný špás, pri ktorom si je možné spievať a písať! Nech je jej po dlhé roky ľahko pri srdci a jej oči nech sú dlho veselé!

Kajuta rýchlo vyrástla a v tej chvíli sa rozšírila v niečo rozľahlé a takmer sa už honosila arkierovým oknom, z ktorého je možné obzerať si more. Na palubu sme vyšli vo výbornej nálade a tam taký ruch, v plnom prúde bolo toľko príprav, že sa zrýchlil tep krvi, ktorá začala obiehať v žilách počas toho mrazivého, jasného rána s bezstarostnou veselosťou. Vznešené lode plávali pozvoľne hore a dole, člky hlučne čerili vodu, v prístave postávali hlúčky ľudí, ktorí so „zdesenou rozkošou“ pozerali na preslávený americký rýchly parník, jedna skupina mužov „nakladala mlieko“, inými slovami snažili sa dostať na palubu kravu, zatiaľ čo iná skupina plnila chladničky čerstvými zásobami mäsa a zeleniny, bielych prasiatok, teľacích hláv v celých tuctoch, hovädzieho, teľacieho, bravčového mäsa a hydiny v nepredstaviteľnom množstve, iní zasa zvjali laná a zaoberali sa vatou na vypchávkach, ďalší spúšťali ťažkú batožinu do podpalubia, pokladníkovu hlavu bolo sotva vidieť, ako tam zmätene vyzeral z obrovskej hromady batožiny, a zo všetkých hláv sa nedalo vyčítať nič iné, než iba prípravy na veľkú plavbu. Nebolo možné tomu odolať, keď sme to tam pred sebou videli spolu s jasným studeným slnkom, so sviežim vzduchom, s krehko zvlhnutou vodou, s rannou ľadovou pokrývkou, ktorá obliekla palubu a ktorá aj pod najľahším krokom ostro a veselo praskala. A keď sme sa potom, ako sme vystúpili opäť na breh, obzreli späť a zbadali sme na sťažni lode jej meno, signalizované vlajkami radostných farieb, vedľa neho trepotajúcu sa krásnu americkú vlajku s pruhmi a hviezdami – zmizli a rozplynuli sa dlhé tri tisíce míľ, zmizlo šesť mesiacov neprítomnosti a zdalo sa nám, že loď už odplávala a opäť sa vrátila a že už je v Koburskom doku v Liverpoole opäť žiarivé ráno.

Nepýtal som sa lekárov medzi svojimi známymi, či najmä pri námornej plavbe odporúčajú jesť korytnačiu polievku a piť studený punč a popri tom víno rýnske, šampanské i obyčajné červené, či sa odporúčajú

všetky tie ostatné drobnosti, ktoré obsahuje neobmedzený jedálny lístok dobrého obeda – takého dobrého, aký len môže byť, najmä ak je zverený do starostlivosti môjho priateľa pána Ridleya z hotela Adelphi – a nepýtal som sa, či je v obyčajnom baraňom mäse a v niekoľkých poháričkoch sherry menej náklonnosti premeniť sa na podivne zmätenú hmotu. Pred námornou plavbou, podľa mojej mienky, pramálo záleží na tom, či sa na tieto veci pýtame, alebo nie, a aby som to povedal ľudovo, „je to z blata do kaluže“. Nech už je akokoľvek, viem toľko, že obed bol toho dňa nepopierateľne dokonalý, že obsahoval všetky zmienené jednotlivosti a ešte mnohé ďalšie a že sme si na ňom naozaj pochutnali. A tiež viem, nezmiňujúc sa o zajtrajšku, mlčíme o tom, akoby asi mlčal žalárnik s jemnou dušou v styku s citlivým väzňom, ktorý má byť zajtra popravený, mali sme sa výborne a boli sme pomerne veselí.

Euston Station v Londýne z roku 1937

Keď nastalo ráno – to ráno – a keď sme sa stretli na raňajkách, bol to počudovania hodný pohľad, ako sme sa všetci dychtivo snažili zabrániť akejkolvek odmlke v rozhovore a ako sme boli všetci úžasne veselí, pričom nútená dobrá nálada každého z členov tej našej malej spoločnosti mala práve tak málo spoločné s prirodzenou veselosťou, ako sa hrach zo skleníka, ktorého je kilo za libru, podobá svojou chuťou tomu, ktorý rastie pod účinkami nebeskej rosy, vzduchu a dažďa. Len čo sa však priblížila jedna hodina popoludní, keď sme mali vstúpiť na palubu, rozvravenosť pozvoľna opadla, a to aj napriek všetkej pretváрке, alebo už bola úplne márna a začali sme otvorene uvažovať, kde asi budeme zajtra o tejto hodine, kde pozajtra a tak ďalej; tým, ktorí sa toho dňa mali vrátiť do Londýna, sme zverili obrovské množstvo odkazov, aby ich odovzdali doma a inde, a to čo najskôr, hneď ako prídu vlakom na Euston Square. Odkazy a pozdravy sa v takých chvíľach človeku tak nahromadia v hlave, že sme sa nimi zapodievali, aj keď sme boli pohltení do hustej tlačnice cestujúcich, ich priateľov aj batožiny natlačených na palube malého parníčka, ktorý odfukoval a tak plával k parníku. Vyplával z dokov včera poobede a teraz je zakotvený v ústí rieky.

Ajhľa, tam je! Všetky oči sa obracajú smerom k parníku, ktorý je možné len nejasne rozpoznať v hmle včasného zimného odpoľudnia, každý ukazovák sa naťahuje rovnakým smerom a zo všetkých strán počuť: Ako krásne vyzerá! Aký je ustrojený! Dokonca aj ten ležérny pán s klobúkom pri boku a rukami vo vreckách, ktorý poskytol iba toľko útechy, keď sa zívajúc opýtal iného pána, či tiež „ide na druhú stranu“ – ako by šlo o kompu –, znížil sa k tomu, že sa pozrel na tú stranu a pokýval hlavou, akoby hovoril: „Bez pochyb“; ani v pokyne hlavy múdreho lorda Burleigha nebolo toľko obsahu ako v kývnutí tohto ležérneho pána, ktorý absolvoval plavbu (čo všetci na palube, nevedno odkiaľ, vedeli) už trinásťkrát, a to bez jedinej nehody. Je tu ďalší pasažier, úplne

zabalený, na ktorého sa všetci ostatní začali mračiť a ktorého morálne zdeptali a zničili, pretože sa opovážil s bázňou spýtať, ako je to dlho, čo sa potopil chudák President. Stojí blízko toho ležérneho pána a hovorí s mdlým úsmevom, že si myslí, že je to loď veľmi silná; ležérny pán, pozrúc najprv pýtajúcemu sa do očí a potom hore do vetra, odpovedá na to nečakane a zlovestne, že mu sila bude potrebná. Tým ležérny pán okamžite stráca akúkoľvek úctu a pasažieri si medzi sebou pohrdavo šepkajú, že je to hlupák a podvodník a že sa vôbec v ničom nevyzná.

Prístav v Liverpoole

Rýchlo sme sa priblížili k parníku, ktorého obrovský červený komín statočne dymí a poskytuje bohatý prísľub vážnych zámerov. Drevené debny, kufre, cestovné tašky a škatule idú už z ruky do ruky a s rýchlou jedného nádychu sú dvíhané na palubu. Elegantne oblečení dôstojníci sú pri mostíku na loď, posielajú hore cestujúcich a naháňajú mužstvo. V priebehu piatich minút je malý parničiek celkom

opustený a veľká loď je naložená novým nákladom, ktorý preniká celým parníkom, a v celých tuctoch je možné sa s ním stretnúť na každom výbežku a v každom rohu: je možné sa s ním stretnúť, ako sa s vlastnou batožinou hrnie a zakopáva o batožinu iných, ako sa pohodlne, no omylom usádza v nesprávnych kajutách a vytvára hrôzostrašný zmätok, keď má odísť opäť odísť; ako sa šialene skláňa nad dverami, ktoré sú zamknuté a ktoré sa snaží otvoriť, ako si razí cestu na všetky možné hoci aj ťažko dostupné miesta, kade sa nedá ďalej prejsť, ako posielajú zmätených čašníkov s rozčerteným účesom na veternú palubu, neskôr ich volá naspäť a dáva im nezrozumiteľné príkazy, ktoré nie je možné vykonať, jednoducho robí najčudnejší a zmätený rozruch. Uprostred toho všetkého ten ležerný pán, ktorý zrejme nemá nijakú batožinu – ani len priateľa – prechádza sa sem a tam po najvyššom mostíku a spokojne bafká svoju cigaru; a keďže ho toto ľahostajné počínanie opäť povyšuje v očiach tých, ktorí ho majú čas pozorovať, kedykoľvek sa pozrie hore na sťažne, dole na palubu alebo nabok, pozrú tam jeho pozorovatelia tiež. Akoby boli zvedaví, či tam nezbadajú niečo, čo nie je v poriadku, a akoby dúfali, že im to v tom prípade zhovievavo oznámi.

Čo to tu máme? Kapitánov čln! A tamto je sám kapitán. Ako sme dúfali a ako sme si priali, je to muž, ako má byť! Pekný, urastený, mužný a chrabrý človek s červenkastou tvárou, ktorá akoby vyzývala, aby sme mu potriasli oboma rukami naraz, a s jasnomodrými poctivými očami, do ktorých je radosť sa priamo pozrieť.

„Zvoňte!“ Bim, bim, bim! odpovedá zvon náhle.

„Na breh – kto sa vracia na breh?“

„Je mi ľúto, ale títo páni.“ Sú preč a ani sa nerozlúčili. Ach, teraz nám mávajú z malého parníka.

„Zbohom, zbohom!“ Trikrát im nazdar, trikrát nazdar nám, ešte trikrát im a už sú preč.

Sem a tam, sem a tam, opäť sem a tam, stokrät sem a tam! Toto čakanie na posledné poštové vrecia je zo všetkého najhoršie. Keby sme vyplávali uprostred posledného zvolania na pozdrav, vyplávali by sme triumfálne, ale takto tu stáť vyše dvoch hodín vo vlhkej hmle, nebyť ani doma, ani necestovať do zahraničia, to sa potom človek prepadá do hlbín nudy a zlej nálady. Konečne škvrna v hmle! To už niečo znamená. Je to člň, na ktorý čakáme! Už sme bližšie k cieľu. Kapitán sa objavuje na kryte lopatkového kola s megafónom v ruke, dôstojníci zaujímajú svoje pozície, všetky ruky sú v pohotovosti, vyhasínajúce nádeje cestujúcich ožívajú, kuchári prestávajú vykonávať svoju voňavú prácu a vyzierajú na more s tvármi plnými záujmu. Člň pripláva k boku, vrecia sú vytiahnuté na palubu najrýchlejšie, ako je len možné, a nateraz sú len tak pohodené. Opäť trikrát nazdar a pri prvom zvolaní sa loď začne chvieť ako silný obor, ktorý sa práve nadýchol k životu; dve veľké kolesá sa prvýkrát otočia a vznešená loď začína s vetrom v chrbte pyšne prerážať bičované a peniace vlny.